

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод: Заради Неговото име	7
Част 1: Сблъсък с измамно съживление	
1. Подигравка с Духа.	19
2. Ново проявление на Духа?	35
3. Изпитване на духовете (част 1)	53
4. Изпитване на духовете (част 2)	71
Част 2: Разобличаване на фалшивите дарби	
5. Апостоли сред нас?	101
6. Лицемерието на лъжливите пророци	119
7. Оплетени езици	147
8. Подозрителни изцеления и празни надежди	169
Част 3: Преоткриване на истинското дело на Духа	
9. Святият Дух и спасението.	193
10. Духът и освещението	209
11. Духът и Писанието	225
12. Отворено писмо до моите приятели континуисти	243
Благодарности.	261
Приложение.	263
Бележки	273
Индекс на имената.	325
За автора.	329

УВОД

ЗАРАДИ НЕГОВОТО ИМЕ

Надав и Авиуд не бяха шамани или продавачи на змийско мляко. Не се бяха внедрили в лагера на израиляните, за да разпространяват ханаански суеверия сред народа. По всичко личеше, че са праведни, уважавани мъже и богоугодни духовни водачи. Те бяха *свещеници* на единствения и истински Бог. Не бяха и някакви посредствени левити. Надав беше пряк наследник на първосвещеническия пост, а Авиуд беше следващият в списъка след него. Те бяха най-големите синове на Аарон. Моисей беше техен чичо. Техните имена оглавяваха списъка с „израилевите водачи“ (Из. 24:11). Като изключим баща им Аарон, те бяха единствените, посочени по име първия път, когато Писанието споменава „седемдесетте старейшини“ на Израил – групата от водачи, които споделяха духовното ръководство на еврейския народ (Чис. 11:16-24). Писанието не ни ги представя като зловещи личности или пословично зли мъже – тъкмо обратното.

Тези двама братя, заедно с другите седемдесет старейшини, бяха привилегирани да се изкачат до средата на Синайската планина и да наблюдават отдалеч, докато Бог разговаряше с Моисей (Из. 24:9-10). Инструкциите към израиляните бяха да стоят в подножието на планината и „да не се качите на планината, нито да се допрете до полите ѝ“ (Из. 19:12). Дори някой заблуден звяр да преминеше покрай полите на Синай, докато Бог говореше горе с Моисей, животното трябваше да бъде убито с камъни или със стрели (ст. 13). От подножието на планината всичките израиляни от народа виждаха само дим и светкавици. Но Надав и Авиуд бяха изрично споменати

от самия Бог, който ги покани да дойдат и да доведат седемдесетте старейшини. „И те видяха Бога и там ядоха и пиха.“ (Из. 24:11).

С други думи, Надав и Авиуд бяха много по-близо до Бога от всеки друг. На никой друг израилянин, с изключение на самия Моисей, не беше дадена по-голяма привилегия. Тези мъже определено *изглеждаха* богоугодни, верни служители на Бога, заслужаващи доверие – млади мъже с репутация. Без съмнение всеки в Израил имаше високо мнение за тях.

И без съмнение всеки в Израил остана изумен, когато Бог внезапно ги умъртви със свят огън. Това се случи в първия ден на тяхното служение в шатъра за срещане. Аарон и синовете му бяха помазани по време на седемдневна церемония, когато изграждането на шатъра за срещане беше завършено. На осмия ден (Лев. 9:1) Аарон занесе първия в историята принос за грях в шатъра, а церемонията беше придружена от чудо: „Огън излезе отпред Господа и изпепели все-изгарянето и тлъстините върху жертвеника; и като видя това, целият народ извика силно и падна на земята.“ (Лев. 9:24). Моисей записва какво се случва после:

„А Аароновите синове Надав и Авиуд взеха кадилниците си и като сложиха в тях огън и тамян, принесоха чужд огън пред Господа – нещо, което Той им беше забранил. Затова огън излезе от присъствието на Господа и ги изпепели; и умряха пред Господа. Тогава Моисей каза на Аарон: Това е, което каза Господ: Аз ще се изявя като свят в онези, които се приближават към Мен, и ще се прославя пред целия народ.“ (Лев. 10:1-3)

Най-вероятно Надав и Авиуд бяха взели огън от някакъв друг източник, различен от медния жертвеник и го използваха, за да запалят кадилниците си с тамян. Спомнете си, че самият Бог изпрати огън от небето върху жертвеника. Очевидно Надав и Авиуд бяха напълинали кадилниците си с техен собствен огън или с въглени от някакъв друг огън в лагера на Израил. Действителният източник, от който бяха взели огъня, не е записан. Нито пък е важен. Важното е, че използваша нещо различно от огъня, който самият Бог беше запалил.

Тяхното провинение може да изглежда безобидно на някого, който е свикнал с небрежното, самодоволно поклонение, с което е известно нашето поколение. А може би бяха пили, като вероятно бяха пили достатъчно, че да се замъгли преценката им. (Лев. 10:9 изглежда напуска, че случаят беше такъв.) Но това, което Писанието изрично осъжда, е „чуждия огън“, който принесоха. Техният основен

грях беше, че се обърнаха към Бога по небрежен, самоволен и неподходящ начин, без почитта, която Той заслужава. Не се отнесоха към Него като свят Бог и не издигнаха името Му пред народа. Отговорът на Бога беше бърз и смъртоносен. „Чуждият огън“ на Надав и Авиуд запали неугасимите пламъци на божествен съд срещу тях и те бяха изпепелени на място.

Това е отрезвяваща и ужасяваща история, която има очевидни последици за църквата в наши дни. Видно е, че е сериозно престъпление да обидиш Бога, да се отнасяш към Него с неуважение или да се обърнеш към Него по начин, който Той не обича. Тези, които се покланят на Бога, трябва да го правят по изисквания от Него начин, отнасяйки се към Него като към Свят Бог.

Святият Дух – славното трето Лице на Троицата – не е по-малко Бог от Отец или Сина. Ето защо да се отнасяш пренебрежително към Духа означава да се отнасяш пренебрежително към самия Бог. Да злоупотребяваш с името на Духа означава да използваш напразно името на Бога. Да твърдиш, че Той е Този, Който дава право на самоволното, странно и небиблейско поклонение означава да се отнасяш към Бога с презрение. Да превърнеш Духа в спектакъл означава да се покланяш на Бога по начин, който Той осъжда. Ето защо непочтителното поведение и многото изкривени доктрини, въведени в църквата от съвременното харизматично движение, се равняват на (или дори са по-лоши от) чуждия огън на Надав и Авиуд. Всички те са обидни за Святия Дух, а следователно и за самия Бог – причина за сериозно осъждение (виж Евр. 10:31).¹

Когато фарисеите приписаха действието на Святия Дух на Сатана (Мат. 12:24), Исус ги предупреди, че подобно коравосърдечно богохулство е непростимо. Анания и Сапфира загинаха на мига след като излъгаха Святия Дух. В резултат на това „голям страх обзе цялата църква и всички, които чуха това“ (Деян. 5:11). Симон магьосника, когато поиска да купи с пари силата на Святия Дух, получи в отговор следния сериозен укор: „Парите ти да погинат заедно с тебе, защото си помислил да придобиеш Божия дар с пари.“ (Деян. 8:20). А авторът на Евреи, който пише към изложените на опасност да обидят Духа на благодатта, предлага на читателите си отрезвяващо предупреждение: „Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог.“ (Евр. 10:31).

Третото Лице на Троицата е опасно за всеки, който Му предлага чужд огън!

„ПРЕОТКРИВАНЕ“ НА СВЯТИЯ ДУХ

Разбира се, това няма да ви стане ясно от начина, по който се отнасят към Святия Дух множеството от самоопределящите се като християни в днешно време. От една страна, някои традиционни евангелски християни са виновни, че изцяло пренебрегват Святия Дух. За тях, Той се е превърнал в забравеното Лице на Троицата – докато те се опитват да разширят църквата чрез собствената си интелигентност вместо чрез Неговата сила. В името на това да се харесат на всички, те омаловажават личната святост и освещаващата работа на Святия Дух. Твърдят, че библейското проповядване, в което мечът на Духа се размахва грижливо и прецизно, вече е отживелица. На негово място те предлагат забавления, провокативност, баналности без съдържание и говорят за скок на вяра – като така заменят авторитета на Писанията, вдъхновени от Духа, с евтими и безсилни алтернативи.

От друга страна, съвременните петдесетни и харизматични движения² са залюлели махалото в другата крайност. Те насърчават нездравословна ангажираност с предполагаеми прояви на силата на Святия Дух. Посветените харизматици говорят непрестанно за феномени, емоции и най-новата вълна или сензация. Те изглежда говорят сравнително малко (понякога *нищо*) за Исус, Неговата изкупителна жертва или историческите факти в благовестието.³ Харизматичното фокусиране върху предполагаемата работа на Святия Дух е фалшива почит. Исус казва: „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, *Той ще свидетелства за Мене.*“ (Йоан 15:26). Така че когато Святия Дух стане фокуса на посланието на църквата, Неговата *истинска* работа бива подкопана.

„Святия Дух“, който откриваме в по-голямата част от харизматичните поучения и практики няма нищо общо с истинския Божи Дух, както ни е разкрит в Писанието. Истинският Свят Дух не е наелектризиращ поток от еуфорична енергия, безспирно бръщолевещ дърдорко или космическо духче, което произволно изпълнява егоистични желания за здраве и богатство. Истинският Божи Дух не кара Неговите хора да лаят като кучета или да се смеят като хиени. Не ги събаря назад в безсъзнание. Не ги подтиква да хвалят Бога по хаотичен и неконтролируем начин. И Той определено не върши работата Си за Царството чрез измамни пророци, фалшиви изцелители и мошенически телевизионни проповедници. Като измисля нов Свят Дух на идолопоклонническо въображение, съвременното

харизматично движение предлага чужд огън, който е причинил безброй вреди на тялото Христово. Твърдейки, че се фокусира върху третото Лице на Троицата, то всъщност осквернява Неговото име и омаловажава истинската Му работа.

Когато Бог бива унизяван, онези, които Го обичат чувстват както болка, така и праведно възмущение. Точно това изпита Давид в Псалом 69:9, когато възкликна: „Защото ревността за Твоя дом ме изяде и укорите на онези, които укоряват Тебе, паднаха върху мене.“ Господ Исус цитира този стих, когато изгони търговците от храма, които се отнасяха към Божия храм и поклонението на Неговия народ с безсрамно неуважение. Отдавна чувствам подобен товар по отношение на ужасните начини, по които много хора в харизматичните среди оклеветават, изопачават Святия Дух и злоупотребяват с Него.

Тъжна ирония е фактът, че хората, които твърдят, че са най-фокусирани върху Святия Дух, всъщност са онези, които най-много Го наскърбяват, огорчават, обиждат, изопачават, потискат и опозоряват. По какъв начин правят това? Като Му приписват думи, които Той не е казал, дела, които не е извършил, феноменални явления, които Той не е причинил, и преживявания, които нямат нищо общо с Него. Те смело лепват името Му върху това, което не е Негово дело.

В дните на Исус религиозните водачи на Израил богохулнически приписваха работата на Святия Дух на Сатана (Мат. 12:24). Съвременното харизматично движение прави обратното, приписвайки работата на дявола на Святия Дух. Армията на Сатана от лъжеучители, маршируващи под такта на своите собствени неморални желания, с радост разпространява неговите грешки. Те са духовни мошеници, измамници, престъпници и шарлатани. Виждаме безкраен парад от тях просто като включим телевизора. Юда ги нарича безводни облаци, свирепи морски вълни и скитащи звезди „за които се пази мрачна тъмнина довека“ (ст. 13). Въпреки това те твърдят, че са ангели на светлината – придавайки достоверност на лъжите си като зоват името на Святия Дух, сякаш няма никакво наказание за подобно богохулство.

Библията ясно казва, че Бог изисква да бъде хвален за това Кой в действителност е Той. Никой не може да почита Отец ако не почита Сина. По същия начин е невъзможно да почитате Отец и Сина, докато позорите Духа. Въпреки това всеки ден милиони харизматици възхваляват един очевидно фалшив образ на Святия Дух. Те са станали като израиляните от глава 32 на Изход, които принудиха Аарон да им измайстори златно теле, докато Моисей го нямаше. Идолопоклонниците израиляни твърдяха, че почитат Бога (ст. 4-8),

но вместо това се покланяха на гротесков фалшификат, като танцуваха около него в непочтително безредие (ст. 25). Божият отговор на тяхното неподчинение беше бърз и суров. До края на деня хиляди загинаха.

Ето изводът – не можем да оформяме Бога в какъвто калъп си искаме. Не можем да Го моделираме в наш собствен образ, според нашите собствени изисквания и въображение. Но много петдесетни християни и харизматици са направили точно това. Те са си създали своя собствена версия на златното теле по отношение на Святия Дух. Хвърлили са богословието си в огъня на човешкото преживяване и се покланят на фалшивия дух, който е излязъл от там, като парадират пред него със странни маймунджолъци и разюздано поведение. Като движение те упорито пренебрегват истината за Святия Дух и с безразсъдно своеволие създават кумир в Божия храм, обиждайки третото Лице на Троицата в Неговото собствено име.

ТРОЯНСКИ КОН НА ДУХОВНА ПОКВАРА

Въпреки своята голяма богословска грешка, харизматиците настояват да бъдат приети от страна на традиционните евангелски християни. А евангелските християни като цяло са се поддали на тези настоявания, отговаряйки с протегнати ръце и приветстваща усмивка. Правейки това, традиционното евангелско християнство неразумно кани врага в лагера. Портите са отворени за троянския кон на субективизъм, експериментализъм, компромис с идеите на екуменизма и ерес. Правещите този компромис си играят с чужд огън и се излагат на смъртна опасност.

Когато петдесетното движение започва в началото на XX век, до голяма степен се смята за култ от богословски консервативните християни.⁴ В по-голямата си част то е изолирано и не излиза извън собствените си деноминации. Но през 60-те години на XX век движението започва да навлиза в основните деноминации, установявайки се в протестантски църкви, които са възприели богословски либерализъм и вече са духовно мъртви. Началото на харизматичното движение обикновено може да се проследи назад до епископалната църква „Свети Марк“ във Ван Найс, Калифорния. Само две седмици преди Великден през 1960 г. техният пастир – Денис Бенет, обявява, че е получил петдесетно кръщение със Святия Дух. (Разкрива, че с малка група хора от църквата от известно време провежда тайни срещи, в които практикуват говорене на езици.)

Либералните епископални водачи не са особено ентусиазирани от съобщението на отец Бенет. Всъщност, Бенет скоро е уволнен от църквата във Ван Найс. Но той остава в епископалната деноминация и скоро го канят да служи като пастир в либерална, умираща градска църква в Сиатъл. Църквата незабавно започва да расте, а неопетдесятното движение на Бенет постепенно се разпространява и установява в няколко други духовно пресъхнали общества. До края на века, безнадеждни и умиращи традиционни църкви по целия свят възприемат харизматичната доктрина и виждат многочислен растеж в резултат на това.⁵

Емоционалният експериментализъм на петдесятното движение внася искра на раздвижване в тези иначе пасивни общества, а към 70-те години на XX век харизматичното движение вече набира сериозна скорост. През 80-те двама професори от богословската семинария „Фулър“ (традиционно евангелско училище, което е изоставило своето виждане за безпогрешността на Библията в началото на 70-те⁶) започват да популяризират харизматични идеи в учебните зали. Резултатът е наречен „Третата вълна“, като петдесятното и харизматично богословие навлиза в евангелското движение и в това на независимите църкви.

Резултатите от това харизматично нашествие са опустошителни. Никое друго движение в съвременната история не е направило повече, за да навреди на делото на благовестието, да изопачи истината и да задуши прогласяването на здравето учение. Харизматичното богословие превърна евангелската църква в помийна яма от грешки, както и плодородна почва за лъжеучители. То изопачи истинското поклонение с необуздана емоционалност, разводни молитвата с лични бръщолевичи, замърси истинската духовност с небиблейски мистицизъм и изопачи вярата, като я превърна в средство за осъществяване на светски желания. Като издигна авторитета на преживяването над авторитета на Писанията, харизматичното движение унищожи имунната система на църквата – предоставяйки безкритично свободен достъп до всяка форма на еретично учение и практика, които могат да ви хрумнат.

Казано директно, харизматичното богословие не е допринесло с нищо за истинското библийско богословие или тълкуване. Вместо това то представлява чудата мутация на истината. Като един смъртоносен вирус, то навлиза в църквата, поддържайки привидна връзка с определени характеристики на библийското християнство, но в крайна сметка винаги поквалява и изопачава здравето учение.

Получената деградация, като една доктринална версия на чудовището на Франкенщайн, е отвратителен хибрид от ерес, екстаз и богохулство, облечени в дрипавите парцали на езика на евангелските християни.⁷ Нарича себе си „християнска“, но всъщност е фалшификат – измамна форма на духовност, която непрекъснато се видоизменя докато спираловидно преминава от една грешка към друга.

В предишни поколения петдесятно-харизматичното движение би било класифицирано като ерес. Вместо това в момента то е най-доминиращата, агресивна и забележима разновидност на така нареченото християнство в света. То твърди, че представлява най-чистата и най-силна форма на благовестието. Въпреки това то основно прогласява благовестие на здравето и богатството – послание, което е напълно несъвместимо с добрата вест на Писанието. То заплашва всички, които се противопоставят на неговата доктрина с обвинения, че наскърбяват, потискат, отблъскват и дори клеветят Святия Дух. Въпреки това нито едно движение не владее Неговото име през калта така стремглаво и безочливо.

Невероятната ирония е, че онези, които говорят най-много за Святия Дух, като цяло отричат Неговата истинска работа. Те му приписват всякакви видове човешка глупост, като същевременно пренебрегват истинската цел и сила на Неговото служение – да освобождава грешници от смъртта, да им дава вечен живот, да новоражда техните сърца, да преобразява техния характер, да им осигурява сили за духовна победа, да потвърждава тяхното място в Божието семейство, да ходатайства за тях според волята на Бога, да ги запечатва по сигурен начин за вечна слава, обещавайки да ги възкреси за безсмъртие в бъдещето.

Да се разпространява една изопачена представа за Святия Дух и Неговата работа е нищо по-малко от богохулство, тъй като Святия Дух е Бог. Той трябва да бъде възвеличаван, почитан и възхваляван. Заедно с Отца и Сина, Той трябва да бъде прославян във всеки един момент за всичко, което Той е и всичко, което прави. Трябва да бъде обичан и да получава благодарности от онези, в които Той обитава. Но за да се случи това, трябва да Му се покланяме с истина.

КАКЪВ ТОГАВА ТРЯБВА ДА БЪДЕ НАШИЯТ ОТГОВОР?

Крайно време е евангелската църква да заеме позиция и да възстанови правилния фокус върху личността и работата на Святия Дух. Духовното здраве на църквата е заложено на карта. В последните десетилетия харизматичното движение навлезе сред традиционните

евангелски деноминации и се разпространи в световен мащаб с тревожна скорост. То е най-бързо растящото религиозно движение в света. Харизматичните християни вече наброяват над половин милиард по целия свят. Но евангелието, което задейства този рязък растеж, не е истинското евангелие и духът зад него не е Святият Дух. Това, което виждаме *всъщност* е експлозивен растеж на една фалшива църква, също толкова опасна, колкото и всеки друг култ или ерес, който някога е атакувал християнството. Харизматичното движение е фарс и измама от самото начало и не се е променило в нещо добро.

Сега е времето истинската църква да реагира. В момент, в който има съживление на библиейското благовестие и подновен интерес към петте принципа на Реформацията, е недопустимо да стоим безучастни. Всички, които са верни на Писанието, трябва да се надигнат и да порицаят всичко, което атакува славата на Бога. Наш дълг е да приложим истината в смела защита на доктрините на Святия Дух. Ако твърдим, че принадлежим към реформаторите, трябва да проявяваме същото ниво на кураж и убеждение, които те са демонстрирали, докато се борим искрено за вярата. Трябва да има колективна война срещу широко разпространените злоупотреби с Божия Дух. Тази книга е призив да се присъедините към каузата за Неговата чест.

Също така се надявам да ви припомня как изглежда *истинското* служение на Святия Дух. То не е хаотично, бляскаво или пищно (като цирк). Обикновено е скрито и ненаатрапчиво (начинът, по който расте един плод). Не е излишно да си напомняме, че основната роля на Святия Дух е да *възхвалява Христос* и особено да извиква *хвала за Христос* от онези, които са Негови. Духът прави това по уникално личен начин, първо като ни порицава и изобличава – показва ни нашия собствен грях, отваря очите ни, за да видим какво означава истинска праведност, и ни кара да осъзнаем надълбоко нашата отговорност пред Бога, законният Съдия над всичко (Йоан 16:8-11). Святият Дух обитава във вярващите, като ни дава сили да служим на Христос и да Го прославяме (Рим. 8:9). Той ни води и ни дава увереност за нашето спасение (ст. 14-16). Той ходатайства в нашите неизговорими стенания (ст. 26). Той ни запечатва и ни пази в безопасност в Христос (II Кор. 1:22, Еф. 4:30). Ежедневното присъствие на Духа е източникът и тайната на нашето освещение докато Той ни прави съобразни с образа на Христос.

Това е, което Святият Дух наистина върши в църквата дори сега. Няма нищо смайващо, странно или безразсъдно в това да бъдеш изпълнен с Духа или воден от Духа. Неговата работа не е да произведе

зрелище или да подстрекава хаос. Всъщност, когато видите тези неща, можете да бъдете сигурни, че това *не* е Негово дело, „Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир“ (I Кор. 14:33, 40). Това, което Божият дух *произвежда*, е плод: „любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяност; кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон“ (Гал. 5:22-23).

Молитвата ми е докато четете тази книга самият Дух да ви даде ясно разбиране за Неговото истинско служение във вашия собствен живот, да възприемете библейска перспектива за Духа и Неговите дарби, и да отхвърлите измамата на многото духовни фалшификати, лъжливи доктрини и съмнителни чудеса, които се съревновават за вниманието ни днес.

Soli Deo Gloria! (Само на Бога слава!)